

Sygn. akt II CNP 38/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 grudnia 2017r.,

skargi Gminy D.

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 23 września 2016 r., sygn. akt II Ca [...] wydanego

w sprawie z powództwa D. C. i Z. C.

przeciwko Gminie D.

o zapłatę,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana – Gmina D. złożyła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 23 września 2016 r. wskazując, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 73 ust. 1 i 2, art. 72 ust. 1 i 3 pkt 4 i 5 i art. 143 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst: Dz. U. z 2016 r. poz. 2147).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji. Skarga jest nie tylko środkiem nowym, ale - jak podkreślono w literaturze - wyjątkowym w skali europejskiej. Zasadą bowiem jest, że prawomocność, tworzy nowy stan prawny pomiędzy stronami, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa, którymi orzeczenie ewentualnie jest dotknięte. Dlatego przy wykładni zawartego w art. 424¹ § 1 k.p.c. pojęcia „niezgodności z prawem” należy uwzględnić istotę i sens odpowiedzialności państwa przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 77 Konstytucji oraz naturę władzy sądowniczej. Swoboda ocen sędziego wynika nie tylko z jej istoty, ale często z pojęć niedookreślonych, czy klauzul generalnych. W związku z tym, w teorii prawa trafnie przyjmuje się istnienie tzw. luzu decyzyjnego, który oznacza możliwość wyboru przez sędziego jednego z możliwych rozwiązań.

Poza tym, treść orzeczenia zależy od wyników wykładni, które mogą być różne w zależności od przedmiotu, metod, a także od podmiotu, który je dokonuje. W związku z otwartością semantyczną języka, w tym także języka prawnego istnieje wiele możliwych interpretacji i dlatego sam proces wykładni z natury nacechowany jest subiektywizmem. Z tych przyczyn tezę o istnieniu jedynego trafnego orzeczenia należy odrzucić. Dlatego też trzeba uznać, że różnej treści orzeczenia wydane w takiej samej sprawie lub podobnej mogą być „zgodne z prawem” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1991 r., III ARN 32/91, PUG 1992, nr 2 - 3, poz. 4).

Z tych wszystkich względów, definicja bezprawności zawarta w art. 424¹ § 1 k.p.c. jest odmienna od tego pojęcia funkcjonującego generalnie na gruncie prawa materialnego i procesowego. W omawianym wypadku niezgodność z prawem musi mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty. Prawomocne orzeczenie jest niezgodne z prawem, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni, lub niewłaściwego zastosowania prawa - co da się stwierdzić bez głębokiej analizy prawniczej. Przy ocenie więc skargi, czy jest ona oczywiście bezzasadna należy uwzględnić omówioną definicję bezprawności w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się takiej kwalifikowanej obrazy wskazanych przepisów prawa materialnego. Można też zauważyć, że podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów. Tymczasem, wbrew zakazowi przewidzianemu w art. 424⁴ zd. 2 k.p.c., skarga została oparta na niedopuszczalnej podstawie obejmującej zarzuty dotyczące ustalania faktów i oceny dowodów (art. 233 k.p.c.).

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).

l.n